

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.775/2011/8. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Hronszy Regina ügyvéd ügyintézésével mellett a Hronszy Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve címe) felperesnek, a dr. Kéki Zita ügyvéd ügyintézésével mellett a dr. Kéki Zita Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és a dr. Győrbíró Dorottya ügyvéd ügyintézésével mellett a Győrbíró Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt **II. rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesekkel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében - melybe a II. rendű alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Hegyeshalmi Zoltán ügyvéd ügyintézésével mellett a Hegyeshalmi Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt Allianz Hungária Biztosító Zrt. (címe) beavatkozott - a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 13.P.22.748/2010/24. számú rész- és közbenső ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszám és a II. rendű alperes részéről 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét részben megváltoztatja, és megállapítja, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperessel egyetemleges kártérítési felelősséggel tartozik a felperest **néhai R. L.** 2004. július hó 12. napján bekövetkezett halálával okozati összefüggésben ért kárért. Mellőzi a felperes kötelezését az I. rendű alperes javára perköltség fizetésére, egyebekben a közbenső ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül a felperesnek személyenként 5 000 (ötezer) Ft másodfokú perköltséget, továbbá kötelezi az I. rendű alperest, hogy térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban megjelölt módon és határidőn belül - 36 000 (harminchatezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperes 2002. évtől üzemeltetett vízfoci-pályát a **"T-i"** Strandfürdő területén. Ezen II. veszélyességi osztályba sorolt mutatványos berendezés használatba vételéhez

szükséges tanúsítvány kiadására az ipari és kereskedelmi miniszter kijelölése alapján a II. rendű alperes is jogosult volt a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Építőgépek, Anyagmozgató Gépek és Üzemi Logisztika Tanszéke mellett. A vízfoci-pályák tekintetében a tanúsítvány kiállítására feljogosított szervezetek a gyártói előírásokat alapul véve maguk határozták meg az élet- és egészségvédelem biztosítását célzó követelményeket. Ilyen követelmény volt az is, hogy eséstompítás céljából a vízfoci-pálya alatt annak gólvonal mögötti területét is ideértve legalább 10 réteg buborékfólia alátét legyen.

E követelménynek az I. rendű alperes által felállított pálya nem felelt meg, ott ugyanis csak a két gólvonal közötti rész alatt volt 10 réteg egymáshoz ragasztott buborékfólia, valamint 15 milliméter vastag egymáshoz ragasztott hungarocell lap, ám a kapuk gólvonalak mögé eső, kb. 2 méter hosszúságú részei alatt sem buborékfólia, sem hungarocell nem volt amiatt, hogy a pályára került vizet és szennyeződések onnan távolíthassa el az I. rendű alperes.

A vízfoci-pálya tanúsítványának kiállításához szükséges vizsgálatot az I. rendű alperes megrendelésére 2002. július hó 18. napján a II. rendű alperes végezte el. Ennek során a vízfoci-pályát tévesen a III. veszélyességi osztályba sorolták, az I. rendű alperestől az érintésvédelmi és szigetelés-ellenállási mérésről szóló jegyzőkönyvön kívül további dokumentációt nem kértek be, és hiányosságként mindössze annyit állapítottak meg, hogy a kapuk mögé hálót kell szerelni. A II. rendű alperes három évig érvényes tanúsítványt állított ki, mely szerint a vízfoci-pálya a műszaki, biztonsági és környezetvédelmi követelményeknek megfelelt, azt az I. rendű alperes ilyen állapotban üzemeltette.

2004. július hó 10. napján a felperes néhai házastársával, **R. L.-al** és két kiskorú gyermekükkel a néhai munkáltatója által szervezett kiránduláson voltak a **"T-i"** Strandfürdőben, ahol a férfiak egy része a vízfoci-pályán játszott, a kapus **R. L.** volt. 16 óra 30 perc körül a labdát a pályára kirúgva **R. L.** megcsúszott, hanyatt esett és a fejét beverte. Az általa viselt műanyag fejbütyök sisak az ütés ellenére nem tört össze. Ő segítségével még el tudta hagyni a pályát, ám mellette összeesett és az eszméletét veszítette. Mentő szállította a Kórház baleseti sebészetére, ahol súlyos agysérülést állapítottak meg. Még aznap koponyaműtétet végeztek rajta, majd az intenzív osztályon ápolták, ennek ellenére **R. L.** 2004. július hó 12. napján elhunyt az esés következtében ellencsapásos mechanizmussal előállott súlyos agysérülés miatt. Ez az agysérülés akkor is bekövetkezhett, ha a néhai a fejét a pálya gólvonal körüli térségének azon részére ütötte be, amely alatt buborékfólia és hungarocell alátét volt, valamint akkor is, ha ilyen védelem nem rendelkező pályarészen ütötte be a fejét. A néhai a halálos eredményű sérülés bekövetkezésében nem hatott közre.

M. J., az I. rendű alperes törvényes képviselője ellen foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt büntetőeljárás volt folyamatban, amelyben őt a Miskolci Városi Bíróság felmentette az ellene emelt vád alól (15.B.1976/2005/30.).

A felperes a keresetét eredetileg a Miskolci Városi Bíróságnál terjesztette elő az alperesekkel szemben 3 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés és járulékai, valamint 2008.

március hó 1. napjától kezdődően havi 75 000 Ft járadék megfizetése iránt. A városi bíróság ítéletét - amellyel a keresetet az I. rendű alperessel szemben elutasította, míg a II. rendű alperest a kereset szerint marasztalta - a másodfokon eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság hatályon kívül helyezte és a pert megszüntette, valamint az iratokat megküldeni rendelte a jelen elsőfokú bíróság részére, mert a perre a megyei bíróság rendelkezik hatáskörrel.

A felperes a keresetét azzal tartotta fenn, hogy a kártérítési járadékot 2008. április hó 1. napjától kezdődően követelte.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, azt jogalapjában és összecszerűségében egyaránt vitatták.

Az elsőfokú bíróság a 24. sorszám alatt meghozott rész- és közbenső ítéletében megállapította, hogy a II. rendű alperes a felperessel szemben teljes kártérítési felelősséggel tartozik minden olyan vagyoni és nem vagyoni kárért, amely a felperest **R. L.** 2004. július hó 12. napján bekövetkezett halálával okozati összecszerűségben érte. A keresetet az I. rendű alperessel szemben elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 243 750 Ft perkölséget.

Határozatának indokolása szerint a keresettel érvényesített jog fennállása és a felperest ennek alapján megillető követelés összecszerűsége tekintetében a vita elkülöníthető volt, ezért a kereset jogalapját megvizsgálva az I. rendű alperes vonatkozásában részítélet, a II. rendű alperes vonatkozásában pedig közbenső ítélet hozatalára került sor.

Ugyan a II. rendű alperes gazdasági társaság, ám az általa végzett és a kártérítési igény alapját képező közhatalmi jellegű tevékenység miatt közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti keresetet vele szemben előterjeszthető volt (BH 2002/12.), aminek következtében a per a Pp. 23. §-a (1) bekezdésének b) pontja értelmében a megyei bíróság hatáskörébe tartozott. A tevékenység közhatalmi jellegét az adta, hogy a II. rendű alperes miniszteri kijelölés alapján a tanúsítvány kiállítása során döntött az adott mutatványos berendezés követelményeknek való megfeleléséről a mutatványos berendezések időszakos műszaki vizsgáztatási rendjéről szóló és az akkor hatályos 14/1994. (V. 27.) IKM rendelet szerint. Ez közhatalmi jellegű feladatkörnek minősült, mert a tanúsítványt megadó döntés a kérelmező oldalán jogokat és kötelezettségeket keletkeztetett, míg a tanúsítvány kiállítását megtagadó döntés ellen a kijelölő minisztériumhoz lehetett jogorvoslattal fordulni.

A perbeli esetben fennállt az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdésében írt különös feltétele, ugyanis a tanúsítvány kiállításakor sem a felperes, sem **néhaj R. L.** nem volt részese ezen eljárásnak, így őket nem illette meg a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat sem.

A II. rendű alperes az előbb felhívott rendelet szerinti tanúsítványt csak akkor állíthatta volna ki, ha a vízfoci-pálya a tanúsítvány kiállításának időpontjában megfelelt volna az élet- és egészségvédelem követelményének, az I. rendű alperes pedig úgy üzemeltethette

volna a vízifoci-pályát, hogy az az élet- és egészségvédelmi szempontból megfelelő legyen. Az alperesek ezzel ellentétes eljárása megalapozta az oldalukon a jogellenességet.

Az a körülmény, hogy a tanúsítvány kiállítása és a baleset idején sem volt az élet- és egészségvédelemre vonatkozó szabvány vagy hatósági előírás, még nem jelentette azt, hogy a II. rendű alperes szabadon dönthetett arról, mely feltételek felelnek meg az élet- és egészségvédelem követelményeinek. A miniszteri kijelölés alapján a tanúsítvány kiállítására jogosult két szervezet közös, ún. házi szabályokat határozott meg a tanúsítvány kiállításához szükséges követelményekről, ezért a II. rendű alperes csak ezen szabályok betartása esetén állíthatta volna ki a tanúsítványát a perbeli vízifoci-pályára. A tanúsítvány kiállításakor és a baleset bekövetkeztekor is követelmény volt a pálya alá - értve ennek a kapuk gólvonal mögötti részét is - legalább 10 réteg buborékfóliát elhelyezni, amely követelménynek a perbeli pálya nem felelt meg, mert a kapu gólvonal mögötti része alá csupán 10 cm-rel nyúlt be a 10 rétegű buborékfólia a szükséges 2 méterrel szemben, miként ez **H. K.** szakvéleményéből, **D. N.**, tanúvallomásából és a büntetőeljárás adataiból aggálytalanul megállapítható volt.

A II. rendű alperes eljárása azonban a felperes hivatkozásával ellentétben nem lett volna jogellenesnek tekinthető akkor, ha a tanúsítványt a 10 rétegű buborékfólia teljes felületen való megléte esetén adta volna ki. Az tény, hogy a néhai halálát előidéző sérülés a fej bármilyen emberi test megtartására képes felülethez történő ütődésével bekövetkezhett volna, azonban vízifocizni csak olyan felületen lehet, amely kellően szilárd az emberi test megtartásához, a vízifoci-pályák esetében elméletileg és gyakorlatilag is kizárt olyan védőfelszerelés vagy biztonsági követelményrendszer előírása, amely objektíve alkalmas az ilyen jellegű sérülések lehetőségének teljes kizárására. Emiatt a II. rendű alperesnek nem kellett olyan biztonsági követelményrendszert előírnia, amely teljesen kizárta a sérülések bekövetkezésének lehetőségét.

A II. rendű alperes jogszabálysértést követett el akkor is, amikor a perbeli vízifoci-pályát a III. veszélyességi osztályba sorolta be, valamint a fenti rendelet 3. §-ának (2) bekezdésével ellentétben nem írta elő a tervdokumentáció és minden olyan bizonylat csatolását, amely a rendelet 2. §-ának (1) bekezdésében meghatározott követelmények mérlegeléséhez szükséges. Ezen eljárási hibák ugyanakkor nem voltak okozati összefüggésben a balesettel, mert a pálya állapotát a téves veszélyességi minősítés és a dokumentáció hiánya nem befolyásolta.

Ugyan a néhai halálát előidéző sérülés a fej bármilyen emberi test megtartására képes felülethez történő ütődésével bekövetkezhett, ennek ellenére jelentőséggel bírt, hogy a baleset a vízifoci-pálya mely részén következett be, mivel a 10 rétegű buborékfólia alátéttel védett helyen történő elesés esetén a néhai kisebb eséllyel szenvedhette el a fatális kimenetelű sérüléseit, mint a pálya ilyen védelemmel el nem látott részén.

A büntetőeljárás során kihallgatott tanúk vallomása alapján az állapítható meg, hogy az esésre a pálya megfelelő védelemmel ellátott s el nem látott részének határán került sor. Emiatt az alperesek kötelezettsége lett volna a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése értelmében annak a tényállításuknak a bizonyítása, hogy a sérülésre a pálya megfelelő védelemmel

ellátott részén került sor, ám ennek a kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni, mivel a néhai elesésének pontos helyére ellentmondásos nyilatkozatok voltak, ezért az utólag nem állapítható meg. A bizonyíthatatlanság következményeit az alpereseknek kellett viselniük, ezért az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a néhai elesésének a helyén nem volt 10 rétegű buborékfólia, ami miatt adott az okozati összefüggés a néhai halála és az alperesek jogellenes magatartása között.

A II. rendű alperes alaptalanul hivatkozott a néhainak a kár bekövetkezésében közreható szeszestől befolyásolt állapotára és darabos mozgására, valamint a durva játéktílusára. A Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 36. számú állásfoglalására is - a II. rendű alperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy **néhai R. L.** a halálát okozó sérüléseinek bekövetkezésében maga is közrehatott, aminek nem tudott eleget tenni. A szeszestől befolyásolt állapotot a strandorvos beszerezni kért naplója a büntetőeljárás során kihallgatott tanúk vallomásával ellentétben nem bizonyította volna, az orvosszakértői bizonyítás szükségességéről nem is beszélve, amit a II. rendű alperes nem is indítványozott. A néhai darabos mozgására és durva játéktílusára pedig semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre.

Az elsőfokú bíróság alaposnak találta az I. rendű alperes hivatkozását a kimentés körében, nevezetesen azt, hogy a vízifoci-pályát az erre kijelölt szervezetnek bemutatta, majd a kiállított tanúsítványnak megfelelően üzemeltette azt, és alappal bízott abban, hogy a pálya az élet- és egészségvédelem követelményének ezen állapotban megfelelt. A tanúsítvány a mutatóványost az üzemeltetéssel kapcsolatos felelősség alól nem mentesíti, ám az I. rendű alperes eljárása az adott helyzetben elvárható volt, nem volt oka a tanúsítványt megkérdőjelezni, ezért a kártérítési felelőssége alól sikerrel mentette ki magát, ami a felperes keresetének elutasítását eredményezte. A felperest az I. rendű alperes javára az elsőfokú bíróság a megbízási szerződésben kikötöthöz képest a kifejtett tevékenységgel arányos mérsékelt összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltségben marasztalta.

A II. rendű alperes magatartásának kimentését megalapozó körülmény nem merült fel, sőt, részéről súlyos gondatlanságnak minősült, hogy éppen az általa kidolgozott szabályok megsértésével állította ki a tanúsítványát. Mindezek miatt nem mentesülhetett a kártérítési felelősség alól, ezért az elsőfokú bíróság közbenső ítéletben állapította meg teljes kártérítési felelősségét a felperest **néhai R. L.** halálával okozati összefüggésben ért kárért.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és a II. rendű alperesek terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes a fellebbezésében a részítélet megváltoztatását és az I. rendű alperesnek a II. rendű alperessel egyetemleges kártérítő felelősségének a megállapítását kérte. Álláspontja szerint az I. rendű alperes nem mentesülhetett a felelősség alól amiatt, mert ő tanúsítvány alapján üzemeltette a pályát, ugyanis a buborékfólia elhelyezésére vonatkozó követelmény előtte is ismert szabály volt, amely szabály betartásának elmulasztása alól a II. rendű alperes jogellenes eljárása nem adott felmentést. Az I. rendű alperes csak akkor mentesülhetett volna a felelősség alól, ha a pálya részleges aláfóliázását a II. rendű

alperes írta volna elő. Ilyen előírás nem volt, s az I. rendű alperes a szabályszegés tudatában kezdte meg a pálya üzemeltetését.

A II. rendű alperes a fellebbezésében a közbenső ítélet megváltoztatását és a kereset vele szemben is történő elutasítását kérte. Álláspontja szerint előírta a pálya gólvonalak mögötti részén is a 10 rétegű buborékfólia elhelyezését, amire az I. rendű alperes törvényes képviselőjének nyilatkozata szerint sor is került. Kifogásolta az I. rendű alperes felelősségével összefüggésben tett ítéleti megállapítást is, mert kizárólag az üzemeltető tartozhat felelősséggel a bekövetkezett balesetért, mivel csak ő tudja biztosítani, hogy a pálya a későbbiekben is megfeleljen a tanúsítvány kiadásakor fennállt állapotnak. Emellett a baleset bekövetkeztekor üzemeltetési vizsgálóval rendelkező személy nem volt jelen, aki meg tudta volna akadályozni a darabos mozgású és ittas állapotban lévő néhai pályára lépését. Tagadta a magatartásának jogellenességét, mert a pálya vizsgálatát az előírásoknak megfelelően végezte, s az a szakmai követelményeknek megfelelt. Amennyiben jogellenes is lett volna az eljárása, akkor is mentesült volna a felelősség alól amiatt, hogy a pályára vonatkozó követelmények nem voltak megfelelően kidolgozottak, amit pedig többször is kezdeményezett a minisztériumnál. Hiányzott a felelőssége megállapításához szükséges okozati összefüggés is, mert a néhai sérülése attól függetlenül bekövetkezett, hogy a pálya melyik részére esett. Ennek bizonyíthatatlansága nem is maradhat az alperesek terhén, mert ez a felróhatóság körén kívül eső kérdés.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében a vele szemben meghozott első fokú részítélet helybenhagyását kérte. Tagadta, hogy tudott volna arról a követelményről, miszerint a pálya teljes területe alá buborékfóliát kell elhelyezni. A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a felperes részítélettel szemben előterjesztett fellebbezését alaposnak, míg a II. rendű alperes közbenső ítélettel szembeni fellebbezését alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, ám azzal egy ponton nem értett egyet az ítélet tábla, nevezetesen azzal, hogy a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében rögzítettek szerint eljárva a baleset bekövetkezésének pontos helye ne lett volna megállapítható.

Az első fokú ítéletben is felhívott vallomást tett tanúk közül **B. É.** azt mondta, hogy a néhai feje és fél teste az esést követően a kapuban volt, **J. A.** ugyan az esést nem látta, de amikor odanézett, akkor a néhai a kapu közepén térdelt, **J-né S. B.** szerint a néhai a gólvonalon eshetett el, s a feje az esést követően benn volt a kapuban, **B. T.** a néhait az esés után a kapuban látta térdelni, míg **K.I.** látta, hogy a néhai testének egyik fele az esés után a kapuban volt. **Z. M.** tanú az elsőfokú bíróság szerint csak annyit látott, hogy a néhai a kapuban állt a labda kirúgásakor, amit az ítélet tábla kiegészít azzal, miszerint a tanú a nyomozati iratok 147. oldalán rögzített vallomása szerint azt is látta, miszerint a néhai a kapuban áll négykézláb. A tanúk zöme tehát látta a néhait felsőtesttel a kapuban feküdni, két tanú feltérdelő helyzetben a gólvonalon látta arccal a pálya felé, amely utóbbiból is az következik, hogy a feltérdelést megelőzően a néhai legalább felsőtesttel a kapuban volt,

mert oda esett. A vallomást tett további két tanú közül **M. P.** - akinek a feladata volt a pálya felügyelete - nem látta az esést, csak azt, amikor már a néhai felállították. **M. Z.** tanú - az előbbi tanú édesapja - szerint a néhai úgy esett el, hogy a feje nem volt benn a kapuban. Ezt az első fokú ítéletben is rögzített vallomását nem lehetett elfogadni, mert a B.1976/2005. számú büntetőeljárásban tett vallomása szerint - amikor az emlékei még frissebbek voltak - a néhai elesésekor a pályától 10-15 méterre ült egy pléden, s a 80 cm magas hurka takarásában nem látta a néhai földetérését (8. sorszám alatti jegyzőkönyv). Ezen tanúvallomások alapján a néhai elesésének a helyét pontosan meg lehetett határozni: a néhai a gólvonalon állva arccal a pálya felé rúgta ki a labdát, aminek során hanyatt, azaz hátrafelé esett el, s ennek következtében a felsőteste, így a feje is a pálya gólvonal mögötti, esés elleni védelemmel el nem látott részén ért földet.

A felperes fellebbezése az I. rendű alperes felelősségével összefüggésben alapos volt. Kétségtelen tény, hogy az I. rendű alperes először üzemeltetett egy ilyen - rendkívül veszélyes - mutatónyos berendezést. Arra vonatkozóan nem állt rendelkezésre adat, hogy a pálya felállításakor a II. rendű alperes részéről eljárta **B. I.** milyen tájékoztatást adott az I. rendű alperesnek, illetőleg azt kizárta volna, miszerint a pálya kapu mögötti részét is alá kell fóliázni. Az megállapítható volt, hogy mind a tanúsítvány kiadásakor, mind az azt követő években azonos módon került sor a pálya felállítására - a P.24.166/2007/15. számú jegyzőkönyv szerint **D. R.** tanú azt vallotta, miszerint a kapu alá azért nem tettek fóliát, hogy a terület alacsonyabb legyen és a vizet tudják takarítani. Az ezen ügyszám alatt 16. sorszám csatolt képeken a mások által üzemeltetett vízfoci-pályák esetében egyértelműen látszik, hogy azoknak a kapu mögötti területe is alá van fóliázva, sőt, előrelátóbb helyeken arra is van példa, hogy a pályán kívül a hurka melletti rész is ilyen védelemmel van ellátva. Erre azért van szükség, mert a játékosok a hurkán is keresztüleshetnek, ezért az esésvédelem a pálya melletti részen is indokolt. **M. P.** tanú a nyomozati eljárásban azt vallotta - nyomozati iratok 157. oldala -, hogy tudott arról, miszerint a pálya kapu alatti részén nem megfelelő a burkolat. Ezekből a körülményekből, valamint abból, hogy a pálya kapu mögötti részének aláfóliázását a gyártó összeszerelési utasítása is tartalmazta, megállapítható, hogy az I. rendű alperesnek erről a követelményről tudomása volt és ennek ellenére szabálytalanul állította fel a pályát. A tanúsítvány kiadásához szükséges vizsgálatot elvégző **B. I.** tanú a 30. sorszám alatti jegyzőkönyvben azt vallotta, hogy az engedély akkor is megadható volt, ha a fólia nem nyúlik be a kapui alá, mert a kapus nem áll mindig a kapuban, ezért nem fontos, hogy ott is legyen buborékfólia. Ez az okfejtés azonban nem adhatott felmentést a megfelelő védelem kialakításának követelménye alól, mert a pálya kapu mögötti részének az aláfóliázását nem a kapus állandó jelenléte, hanem az elesés lehetősége tette szükségessé.

A néhai II. rendű alperes által állított ittasságára értékelhető bizonyíték nem állt rendelkezésre, ehhez ugyanis a kórházba szállításakor elvégzett ilyen irányú toxikológiai vizsgálat lett volna szükséges, de erre nem került sor. Ha pedig a néhai mozgása darabos is volt, ez a terhére nem értékelhető, mert a játékban való részvétel szempontjából ez nem volt kizáró ok. Mindezekre tekintettel nem volt ok a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése szerinti kármegosztásra.

Összességében az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a felperest ért kárért mindkét alperes kártérítési felelősséggel tartozik. E tekintetben nem volt kizáró ok az alperes törvényes képviselőjének az ellene folyamatban volt büntetőeljárásban történt felmentése, mert a felmentő ítélet nem akadályozta annak, hogy a cselekményt a polgári perben eljáró bíróság kártérítési felelősségre okot adó magatartásként értékelje. A közös károkozók szempontjából pedig közömbös, hogy a károkozók cselekménye más-más felelősségi rendszeren vagy alakzaton alapul. Az I. rendű alperes a vízifoci-pályát a házi szabályzattól eltérően - ami a pálya aláfóliázását annak teljes területén, azaz a hurkák által körbezárt részen előírta - alakította ki és üzemeltette, ezen túlmenően a szabályszegés mellett az előírt gondosságot is elmulasztotta, a II. rendű alperes pedig ezt az állapotot mintegy szentesítette a tanúsítvány kiállításával. Ezen magatartások megalapozták az egyetemleges felelősséget a Ptk. 344. §-ának (1) bekezdése értelmében annak megjegyzésével, hogy a közös károkozás szubjektív eleme is megvalósult, mert olyan veszélyhelyzetet idéztek elő, amely a kár bekövetkezésének az elvi lehetőségét is előre láthatóvá tette.

A leírtak miatt az ítélet tábla a Pp. 213. §-ának (3) bekezdése alapján közbenső ítéletet hozott, s megállapította az I. rendű alperes - II. rendű alperessel egyetemleges - kártérítési felelősségének a fennállását, e tekintetben a részítéletet megváltoztatva, s a II. rendű alperes felelősségét megállapító közbenső ítéletet helyben hagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, mivel az alkalmazottja úgy adta ki a pályára vonatkozó tanúsítványt, hogy az a vele szemben támasztott és a káresemény bekövetkeztének helye miatt releváns, általa megfogalmazott követelményeknek nem felelt meg. Egyebekben a II. rendű alperes felelősségének fennállására vonatkozó első fokú ítéleti indokolást az ítélet tábla is osztotta.

A felperes I. rendű alperessel szembeni fellebbezése sikeres volt, míg a II. rendű alperesé sikertelen, ezért az alperesek kötelesek a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint a felperes javára perköltséget fizetni „a perköltségről való rendelkezésről a fellebbezési és felülvizsgálati eljárásban, ha a bíróság az ügyben részítélettel vagy közbenső ítélettel határoz” címmel kiadott 4/2009. (XII.14.) PK vélemény II. pontjára is figyelemmel. Ennek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, míg a teljesítési határidőt a Pp. 217. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg. Az I. rendű alperes a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megtéríteni.

Debrecen, 2012. április hó 12. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -